

РЕШЕНИЕ

№ 2956

гр. София, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. II-A СЪСТАВ, в публично заседание на шести октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Виолета Йовчева

Членове: Мариана Георгиева
Димитър Ковачев

при участието на секретаря Е.ия М. Вукадинова
като разгледа докладваното от Мариана Георгиева Въззивно гражданско дело № 20221100500022 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение от 29.11.2021г., постановено по гр.д. № 50400/2019г. на СРС, ГО, 75 състав, са уважени предявените от „Т.С.” ЕАД срещу Е. З. З. обективно кумулативно съединени искове с правно основание чл. 79, ал. 1 от ЗЗД, вр. чл. 150 от ЗЕ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД и ответникът е осъден да заплати следните суми: сумата от 379, 23 лева – главница, представляваща стойност на доставена топлинна енергия за топлоснабдяван имот – апартамент № 81, находящ се в гр. София, жк „*****”, за периода от м.05.2016г. до м.04.2017г.; сумата от 22, 75 лева – цена на услугата дялово разпределение за периода от м.04.2016г. до м.04.2017г. и сумата от 62, 79 лева – обезщететние за забава в размер на законната мораторна лихва върху главницата за топлинна енергия за периода от 15.09.2017г. до 03.05.2019г., ведно със законната лихва върху сумите за главницата от датата на подаване на исковата молба до окончателното изплащане. Със същото решение е отхвърлен иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за сумата над 62, 79 лева до пълния предявен размер от 84, 70 лева, както е отхвърлен изцяло иска с правно основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на сумата от 5, 75 лева –

обезщетение за забава върху главницата за цена на услугата дялово разпределение.

Срещу решението, в частта, в която са уважени предявените иски, е подадена в законоустановения срок въззивна жалба от Е. З. З., в която са изложени оплаквания за допуснати съществени нарушения на съдопроизводствените правила, довели до необоснованост на формираните от първоинстанционния съд изводи, както и за нарушение на материалния закон. Конкретно се поддържа, че решението е постановено срещу лице, за което няма достатъчно данни да е наследник на починалата С. З.а. Освен това не било обсъдено релевираното възражение, че по делото не е представен нотариален акт за топлоснабдения имот от 1972 година, както и че не са ангажирани доказателства, че ответникът е приел наследството от наследодателя С. З.а. Съдът не е взел предвид и обстоятелството, че няма доказателства за легитимно проведено общо събрание на етажната собственост с взето решение за сключване на договор с топлоразпределителното дружество, както и че липсва сключен договор между представител на етажната собственост и фирмата за дялово разпределение. В жалбата са развити доводи, че решението е необосновано, тъй като не е ясно по кои контролни уреди е извършено отчитането на топлинната енергия при крайните клиенти, както и чия собственост са същите. По тези съображения е направено искане за отмяна на обжалваното решение и постановяване на друго, с което предявените иски да се отхвърлят изцяло.

Насрещната страна "ТОПЛОФИКАЦИЯ СОФИЯ" ЕАД изразява становище за неоснователност на жалбата.

Третото лице-помагач "БРУНАТА" ООД не изразява становище по въззивната жалба.

Първоинстанционното решение е влязло в сила в частите, в които са отхвърлени предявените иски.

Съгласно разпоредбата на чл. 269 ГПК въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

Правилно е прието от районния съд, че според нормата на чл. 154, ал. 1 от ГПК в доказателствена тежест на ищеца е да установи по реда на пълното

и главно доказване следните кумулативни предпоставки на предявената претенция: възникването, съществуването, изискуемостта и размера на претендираните от него вземания, т.е. наличието на договорно правоотношение между топлопреносното предприятие и ответника като потребител за продажба на топлинна енергия през процесния период; доставянето от ищеца и съответно използването от ответника на претендираното количество топлинна енергия; стойността на топлинната енергия и изискуемостта на вземането.

Договорът за търговска продажба на топлоенергия на клиенти на топлинна енергия за битови нужди се счита за сключен с конклюдентни действия. Според действащата от 05.03.2004г. и към настоящия момент разпоредба на чл. 150, ал.1 от ЗЕ, продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най-малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл.150, ал.2 от закона/.

Съгласно чл. 153, ал. 1 ЗЕ "клиенти на топлинна енергия" са всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение. Следователно, купувач /страна/ по сключения договор за доставка на топлинна енергия до процесния имот е неговият собственик или лицето, на което е учредено ограничено вещно право на ползване. Именно то е задължено да заплаща продажната цена за доставената и потребена топлинна енергия, респ. то е встъпило в облигационни правоотношения с ищцовото дружество. Разпоредбата на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ императивно установява кой е страна по облигационното отношение с топлопреносното предприятие, като меродавно е единствено притежанието на вещно право върху имота – собственост или вещно право на ползване.

В конкретния случай е установено от представения нотариален акт № 164 за собственост на апартамент /жилище/ по чл. 55 г от ЗПИН от

10.10.1972г., че С. Серафимова З.а е призната за собственик по покупка от Софийски градски народен съвет на следния недвижим имот: апартамент № 8, находящ се в гр. София, жк “*****”. Като доказателство по делото е прието удостоверение за наследници, от което е видно, че С. З.а е починала на 26.01.2007г. Към датата на смъртта си лицето е оставило за свой единствен наследник по закон – ответникът Е. З. З.. Ответникът е наследник /низходящ по права линия от първа степен/ по право на заместване на прекия си наследодател З.С. З., брат на С. З.а, починал на 04.01.2007г. Въз основа на изложеното се налага извод, че Е. З. е наследник на С. З.а по сребрена линия от трета степен. Той е придобил въз основа на настъпилото законово наследствено правоприемство наследственото имущество на починалата С. З.а като съвкупност от права и задължения. При липсата на данни приживе С. З.а да се е разпоредила с притежавания от нея имот – процесното жилище, съдът приема, че ответникът се легитимира като титуляр на правото на собственост върху същия.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не е легитимиран да отговаря по предявените иски по съображения за липса на доказателства, че е приел наследството на С. З.а, с оглед което и по делото не било установено, че е придобил право на собственост върху процесния недвижим имот по наследство според наследствените си квоти. Ответникът не е релевирал правоизключващо възражение, че е вписал по предвидения в чл. 50, вр. чл. 49, ал. 1 от ЗН ред отказ от наследството на починалото лице, нито е ангажирал доказателства за това с оглед правилото за разпределение на доказателствената тежест в процеса /чл. 154, ал. 1 от ГПК/.

Съгласно чл. 48 от Закона за наследството /ЗН/ наследството се придобива с приемането му, като приемането произвежда действие от откриването на наследството /т.е. приемането има обратно действие/. Приемането може да бъде изрично или мълчаливо. Мълчаливо приемане е налице, когато от действията на наследника се разбира непоколебимото му намерение да приеме наследството, като законът е дал възможност на съда - при всеки конкретен случай, извършвайки цялостната съпоставка на доказателствата по делото, да прецени дали извършените действия сочат воля за приемане на наследството. Отказът от наследство е изричен и формален акт. Съгласно чл. 52 от ЗН отказът от наследството става по реда, указан в чл. 49, ал. 1 ЗН, като той се вписва по същия ред /с писмено

заявление до районния съдия, в района на откриване на наследството, като отказът се вписва в специална книга/.

Разпоредбата на чл. 48 ЗН съставлява законова презумпция, по силата на която законните наследници носят отговорността по чл. 60 ЗН от откриването на наследството по смисъла на чл. 1 ЗН до доказване приемането на наследството по опис или отказ от наследството - в този смисъл решение № 437 от 17.01.2012г. по гр. д. № 70/2011 г. на ВКС III ГО. Съгласно чл. 60, ал. 1 от ЗН наследниците, които са приели наследството, отговарят за задълженията, с които то е обременено, съобразно дяловете, които получават, а ал. 2 гласи, че наследникът, който е приел наследството по опис, отговаря само до размера на полученото наследство.

Когато се оспори приемането на наследството в тежест на кредитора е да докаже факта на приемането, респективно да поиска приложението на чл. 51 от ЗН. В случая обаче не е заявено надлежно оспорване на приемането на наследството с въведени относими фактически твърдения, което би довело до възлагане в доказателствена тежест на ищеца установяване на това обстоятелство, а само общо е заявено, че по делото липсват доказателства, че ответникът е приел наследството. С оглед на това и доколкото не са въведени от ответниците твърдения за вписан отказ от наследство /чл. 52 вр. чл. 49, ал. 1 ЗН/ или пък за приемането му по опис, нито пък са представили доказателства за това, следва извода, че възражението относно обстоятелството, че било недоказано приемането на наследството, е неоснователно.

За пълнота следва да се посочи, че по аргумент от разпоредбата на чл. 49 от ЗН и чл. 51 от ЗН съдът приема, че възражението, че наследството не е прието, е от категорията на личните възражения и следва да се релевира лично от страната или от изрично упълномощен пълномощник. Доколкото същото се поддържа от назначения по делото особен представител, то не може да бъде взето предвид от съда.

С оглед изложеното се налага извод, че се установява принципното съществуване на облигационно правоотношение между страните за процесния период, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял топлинна енергия, а ответникът дължи заплащане на стойността на ползваната услуга. Касае се за договор при публично

обявени общи условия по реда на чл. 150 от ЗЕ, по който жалбоподателят, като собственик на топлоснабден имот в сграда в режим на етажна собственост, се явява страна по силата на посочената по-горе законова разпоредба. Правоотношението между страните е възникнало по силата на презюмиран договор за продажба на топлинна енергия при условията на чл. 153, ал. 1 от ЗЕ. В този смисъл настоящият съдебен състав приема, че Е. З. се явява потребител на топлинна енергия за битови нужди по смисъла § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ, респ. има качеството на битов клиент съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ вр. с чл. 153, ал. 1 ЗЕ. В случая е несъмнено, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответникът е упражнил правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав приема, че през исковия период между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди с включените в него права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Разпоредбата на чл. 139, ал. 1 ЗЕ регламентира, че разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е посочен в ЗЕ /чл. 139 - чл. 148/. Топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите /чл. 142, ал. 2 от ЗЕ/, като според чл. 145, ал. 1 от закона топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

Измерването на индивидуалното потребление на топлинна енергия и вътрешното разпределение на разходите за отопление и БГВ между топлоснабдените имоти в сградата в режим на етажна собственост е възложено от етажните собственици на "БРУНАТА" ООД. Неоснователни са наведените във въззивната жалба възражения досежно действието на договора, сключен с фирмата за дялово разпределение. По делото е представен договор № 2124, сключен между "БРУНАТА" ООД, в качеството на изпълнител, и етажна собственост на сграда, находяща се в гр. София, жк

“*****”, в качеството на възложител, съгласно който фирмата за дялово разпределение е приела да извърши доставка и монтаж на термостатни винтили, термостатни глави и индивидуални топломери, както и да извършва индивидуално измерване на потреблението на топлинна енергия и вътрешно разпределение на разходите за отопление и топла вода, включително издаването на обща и индивидуални сметки. Установява се, че според клаузата на чл. 24 от договора, че същият се сключва за срок от една година, като е изрично предвидено, че договорът се счита за продължен в случай, че никоя от страните не го прекрати с писмено предизвестие, дадено един месец преди изтичане на срока му. Неоснователни са изложените във въззивната жалба доводи, че договорът с фирмата за дялово разпределение е прекратен с изтичане на предвидения 1 годишен срок. И това е така, тъй като по делото са представени изготвените от третото лице-помагач дялови разпределения за топлоснабдявания имот за исковия период, което обстоятелство, обсъдено наред с липсата на доказателства за изявления на етажната собственост, че счита договора за прекратен, води до извод, че договорът е бил мълчаливо продължен с конклюдентни действия, което приложимата нормативна уредба не забранява. По делото се установява, че страните по този договор са изпълнявали поетите по него задължения, като потребителите на топлинна енергия, са допускали представителите на третото лице-помагач да отчитат уредите за индивидуално измерване, а въз основа на тези отчети последното е извършвало дяловото разпределение на топлинната енергия. По този начин страните са потвърдили обвързаността си с договора за топлинно счетоводство. Дори да се приеме, че формално определеният срок на действието му е изтекъл преди процесния период, с така посочените си действия, както живущите в етажната собственост, така и третото лице-помагач, са продължили да изпълняват задълженията си по този договор, т.е. мълчаливо са подновили неговото действие. На следващо място, съгласно чл. 139б ЗЕ (в редакцията след изменението с ДВ, бр. 74/2006 г.) потребителите в сграда - етажна собственост са длъжни да изберат лице, регистрирано по реда на чл. 139а ЗЕ, за извършване на услугата "дялоразпределение", за резултатите от който избор трябва да уведомят писмено топлопреносното предприятие или доставчика на топлинна енергия. В случая не се твърди към процесния период общото събрание на етажната собственост да е избрало друго, различно от посоченото в коментирания договор лице, което да

извършва дяловото разпределение, нито ищецът - въззиваема страна в настоящото производство, да е бил уведомен писмено за новия избор. Предвид изложеното, правилен е изводът на районния съд, че за исковия период третото лице-помагач в производството е извършвало въз основа на валидно съществуващо свое договорно задължение дяловото разпределение и отчитане на потребената в жилищната сграда в гр. София, ж.к. "*****" топлинна енергия.

Установено е въз основа на заключението на вещото лице по допуснатата и приета в първоинстанционното производство съдебно-техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло като обективно и компетентно, че жилищната сграда, в която се намира процесното жилище, е топлофицирана. Експертът е посочил, че дялът на ответника за отопление на имота, за сградна инсталация и битово горещо водоснабдяване са били изчислени в съответствие с правилата на действащата нормативна уредба. Технологичните разходи за топлинна енергия в абонатната станция са били отчислявани за сметка на топлопреносното предприятие. Количеството топлинна енергия, постъпило в сградата – етажна собственост, се измервала чрез монтиран в абонатната станция топломер, който е преминавал през изискуемата метрологична проверка за исковия период. Потребеното количество топлинна енергия за отопление на имота е било определено въз основа на извършен реален отчет на монтираните индивидуални разпределители на разходите за отопление, а за битово горещо водоснабдяване - въз основа на показанията на монтирания водомер за топла вода, който е бил отчитан в края на всеки отоплителен сезон. Топлинната енергия, отдадена за сградна инсталация, е била разпределена между всички абонати пропорционално на пълните отопляеми обеми на имотите им по проект. Направен е извод, че сумите за потребена топлинна енергия в имота на ответника била начислявана на месечни вноски, определени по прогнозна консумация за имота и една изравнителна сметка. Експертното заключение е изготвено при съобразяване на изисканите от вещото лице допълнителни данни от акта за разпределение на кубатурата на имота, ежемесечните показания на общия топломер, изравнителни сметки и главни отчети. Заключението на вещото лице не е оспорено от страните и следва да бъде кредитирано като пълно, обективно и обосновано. В заключението на техническата експертиза е направен категоричен извод, че начислените суми

за процесния период са в съответствие с действащите нормативни актове – Наредба № 16-334/06.04.2007г., ЗЕ, Общите условия за продажба на топлинна енергия.

С оглед изложеното се налага извод, че ищецът е установил по реда на пълното и главно доказване, че е начислена реално потребената топлинна енергия. Обстоятелството колко точно количество топлинна енергия е доставено в сградата и в жилището на ответника е от значение единствено към доказването на размера на иска, като евентуалната недоказаност на този размер не може да доведе до отхвърлянето му съгласно чл. 162 ГПК. От заключението на приетата съдебно-техническа експертиза се установява, че в конкретния случай дяловото разпределение е извършено правилно и съобразно нормативните изисквания, като начислените на ответника суми съответстват на действително дължимите. Стойността на реално потребената за исковия период топлинна енергия с включени изравнителни сметки възлиза на сума в по-висок размер от претендираната, поради което и с оглед диспозитивното начало правилно първоинстанционният съд е уважил претенция до заявения размер от 379, 23 лева.

В този смисъл при установеното облигационно правоотношение между страните и при съобразяване на действащата през процесния период нормативна уредба, регламентираща начина и сроковете за заплащане на стойността на доставената топлинна енергия, правилно СРС е приел, че исковите за главници и обезщетение за забава са основателни до размерите и за периодите, посочени в обжалваното решение. Предвид липсата на конкретни оплаквания във въззивната жалба срещу приетите за установени от СРС факти относно иска за обезщетение за забава върху вземането за потребена топлинна енергия /конкретно относно изпадането в забава за плащане на главното парично задължение, началния и крайния период на забавата и размера на вземането/, настоящият съдебен състав в правоприлагащата си дейност следва да изходи от така установеното от първата инстанция, като приложи закона, уреждащ спорното право. Отнесено към разглеждания случай това означава, че съдът приема за основателна претенцията по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД до размера и за периода, посочен в първоинстанционното решение.

Във въззивната жалба не са изложени конкретни доводи срещу

правилността на решението в частта му по иска по чл. 79, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на цената на извършената услуга дялово разпределение, поради което и с оглед липсата на нарушение на императивни норми на материалния закон - то не може да бъде отменено в тази част и следва да се потвърди /чл. 272 ГПК/. Предметът на въззивното производство, което се разглежда по реда на ограничения въззив, по отношение на разглеждане на спора по същество е очертан в случая само от посоченото в жалбата и приложимите към спорния предмет императивни материалноправни норми. Ето защо в решаващата си дейност въззивният съд изхожда от фактическите положения, установени от първоинстанционния съд, като препраща към мотивите на обжалваното решение относно приетото за установено от фактическа страна относно реалното извършване на услугата дялово разпределение през исковия период и нейната стойност. Задължението за плащане на цената на услугата е установено в нормата на чл. 22, ал. 1 и ал. 2 от Общите условия за продажба на топлинна енергия за битови нужди от "Т.С." ЕАД на клиенти в град София, одобрени с Решение No ОУ-1 от 27.06.2016 г. на КЕВР, съгласно които дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на 61 и следв. от Наредба № 16-334 от 06.04.2007г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007г., отм. ДВ, бр. 60 от 07.07.2020г./ или чрез възлагане на търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец. А според чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея.

Като е достигнал до същите крайни изводи първоинстанционният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

По отношение на разноските:

С оглед изхода на спора и предвид изричното искане в полза на въззиваемата страна следва да се присъдят сторените по делото разноски за

юрисконсултско възнаграждение в размер на 50 лева при съобразяване на действителната фактическа и правна сложност на делото. Чл. 78, ал. 8, изр. 2-ро от ГПК не допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да надхвърля максималния размер за съответното дело, определен по реда на чл. 37, ал. 2 от ЗПП. По аргумент от обратното, законът допуска размерът на присъденото юрисконсултско възнаграждение да е под минималния размер за съответното дело, когато сложността му е ниска, както е в разглеждания случай /така определение № 518 от 03.12.2019г. на ВКС по ч.гр.д. № 4461/2019г., Четвърто ГО/. В полза на „Т.С.“ ЕАД се дължат и разноските за заплатеното възнаграждение на особения представител на насрещната страна в размер на 150 лева, или в тежест на въззивника следва да се възложат направените съдебни разноски от въззиваемата страна в общ размер на 200 лева.

С оглед изхода на спора и предвид задължителните разяснения, дадени в т. 7 от Тълкувателно решение № 6 от 6.11.2013г. на ВКС по тълкувателно дело № 6/2012г., ОСГТК, въззивникът следва да бъде осъден да заплати по сметка на СГС дължимата за въззивното обжалване държавна такса в размер на 25 лева, доколкото въззивното производство е инициатирано чрез назначения по реда на чл. 47, ал. 6 от ГПК особен представител.

На основание чл. 280, ал. 3 ГПК и с оглед цената на всеки един от кумулативно предявените искиве настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20216596 от 29.11.2021г., постановено по гр.д. № 50400/2019г. по описа на СРС, ГО, 75 състав, в обжалваните му части.

ОСЪЖДА Е. З. З., ЕГН *****, гр. Банкя, ул. „*****“ да заплати на „Т.С.“ ЕАД, с ЕИК ***** седалище и адрес на управление гр. София, ул. *****, на основание чл. 273, вр. чл. 78, ал. 3 и ал. 8 от ГПК, сумата от 200 /двеста/ лева – съдебни разноски за въззивното производство.

ОСЪЖДА Е. З. З., ЕГН *****, гр. Банкя, ул. „****“ да заплати на основание чл. 78, ал. 6 от ГПК в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Софийски градски съд сумата от 25 /двадесет и пет/ лева, представляваща дължима държавна такса за въззивното производство.

Решението е постановено при участието на привлечено от ищеца трето лице-помагач „БРУНАТА“ ООД.

Решението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____